

[homesession]

Obert del 04/01 al 26/01/2012
de dimecres a dissabte de 17h a 19h30
i amb cita prèvia: info@homesession.org

C/ creu dels Molers 15, local. 08004 BCN
www.homesession.org

Un intent de fer perceptible l'imperceptible. Jordi Ferreiro

Donar forma a les teories que van intentar que un museu concebut, abans, com un lloc de disciplina del cos, regit per un codi estricte de relacions amb els objectes es convertís un espai de plaer i experimentació en el qual el cos de l'espectador tingui un paper central: aquesta és l'ambició del projecte que Jordi Ferreiro ha desenvolupat per homesession a través d'una instal·lació site-specific i sota el títol «un intent de fer perceptible l'imperceptible».

L'artista inunda així l'espai expositiu amb 20 quilos de confetti daurats i platejats disparats per un canó durant les 4 hores de la inauguració, alterant radicalment la percepció del lloc. I és que, com ho subratlla Jordi Ferreiro, «la relació entre el públic i la institució artística sempre ha estat una fina línia a punt de trencar-se. L'obra de l'artista i la seva adaptació a l'espai, expositiu produeix en molts casos tot el contrari a una comunicació i un enteniment amb l'espectador. L'aura del white cube, adornat amb vitrines de cristall, cordons de seguretat i alarmes de proximitat eduquen al públic a ser un observador passiu.»

El projecte s'inscriu així en el marc dels intents de replantejar i reformatejar l'espai d'exposició propiciats per diferents teories i corrents de l'àmbit de la història de l'art, de la crítica institucional o de l'educació. El títol parafraseja de fet literalment una citació de Frank Oppenheimer i el projecte s'inspira especialment en els canvis radicals que aquest va introduir en la concepció del Exploratorium de Sant Francisco per poder exposar i fer entendible les idees i conceptes abstractes que formen el cos cognitiu científic. «En el Exploratorium, s'exposaven com a objectes expositius una sèrie de mecanismes i diorames low-cost amb els quals el públic podia interactuar per entendre conceptes que anaven des de la gravetat de la terra fins al sistema respiratori. En les exposicions no havien pràcticament textos o cartells informatives, només el que faci falta perquè públics de qualsevol edat i àmbit cultural pogués entendre i interioritzar aquestes idees abstractes a partir del joc i de la interacció.» Aquest espai pioner va modificar l'acostament a la institució museal i va facilitar, en la pròpia concepció del lloc expositiu, la introducció d'experiències dialògiques que involucressin el públic, una voluntat que encara ressona en els museus en l'actualitat.

Jordi Ferreiro formalitza aquest pas de la contemplació disciplinada per la distància fins a l'experiència derivada de l'implicació personal per un bombament de confetti que revoca el caràcter galerístic de l'espai i converteix el cos del públic en objecte i en subjecte del projecte. Es tracta de cobrir els signes de la disciplina, el sòl regular, les parets blanques, la vitrina expositiva i amb això el llenguatge que, precisament, indica a l'espectador com comportar-se quan passa la porta. Es tracta també de trencar la distància amb els dispositius i el manament de no tocar-los: tenir accés als materials del projecte requereix així netejar els confetti acumulats sobre la vitrina.

En el centre de la sala, la vitrina desplega un collage d'imatges que, de la mateixa manera, s'allunya de la tradició purament objectual del museu i intenta apropar l'espectador als conceptes que sustenten l'exposició. Les imatges il·lustren així moments i símptomes de l'emergència del museu com a lloc experiencial. La contemplació del collage acaba pertorbada però per l'efecte de transparència de la vitrina que deixa veure entre les imatges els confetti caiguts al sòl: aquests, que romandran en l'exposició com a testimoniatge del que va passar el dia de la inauguració, són una invocació al qüestionament de la jerarquia cognitiva i al paper de l'aproximació sensorial i del joc. Oppenheimer responia en el seu moment a l'escepticisme anti-científic que considerava com un risc de tornada al misticisme per la voluntat de compartir coneixements per vies no clàssiques. De la mateixa manera, és a través d'un festival brillant i lúdic que Jordi Ferreiro convida a apropar-se a la relació entre teories dialògiques i museu.

Propers esdeveniments homesession:

gener/febrer
> residència Cristián Silva Avaria (Chili/Brasil)

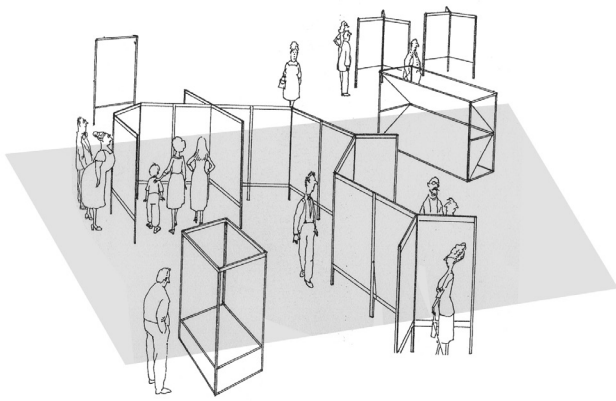
13 de març
> Artist talk Sunita Prasert (USA) - residència

amb la col·laboració de:

amb el suport de:

[homesession]

Abierto del 04/11 al 26/01/2013
de miércoles a sábado de 17h a 19h30
y con cita previa: info@homesession.org

C/ creu dels Molers 15, local. 08004 BCN
www.homesession.org

Un intento de hacer perceptible lo imperceptible. Jordi Ferreiro

Dar forma a las teorías que intentaron que un museo entonces concebido como un lugar de disciplina del cuerpo, regido por un código estricto de relaciones con los objetos se convirtiera un espacio de placer y experimentación en el cual el cuerpo del espectador tenga un papel central: esta es la ambición del proyecto que Jordi Ferreiro ha desarrollado para homesession a través de una instalación site-specific y bajo el título «un intento de hacer perceptible lo imperceptible».

El artista inunda así el espacio expositivo con 20 kilos de confetti dorados y plateados disparados por un cañón durante las 4 horas de la inauguración, alterando radicalmente la percepción del lugar. Y es que, como lo subraya Jordi Ferreiro, *«la relación entre el público y la institución artística siempre ha sido una fina línea que amenaza con romperse. La obra del artista y su adaptación al espacio, expositivo produce en muchos casos todo lo contrario a una comunicación y un entendimiento con el espectador. El aura del white cube, adornado con vitrinas de cristal, cordones de seguridad y alarmas de proximidad educan al público a ser un observador pasivo.»*

El proyecto se inscribe así en el marco de los intentos de replantear y reformatear el espacio de exposición propiciados por diferentes teorías y corrientes del ámbito de la historia del arte, de la crítica institucional o de la educación. El título parafrasea de hecho literalmente una citación de Frank Oppenheimer y el proyecto se inspira especialmente en los cambios radicales que éste introdujo en la concepción del Exploratorium de San Francisco para poder exponer y hacer entendible las ideas y conceptos abstractos que forman el cuerpo cognitivo científico. *«En el Exploratorium, se exponían como objetos expositivos una serie de mecanismos y dioramas low cost con los que el público podía interactuar para entender conceptos que iban desde la gravedad de la tierra hasta el sistema respiratorio. En las exposiciones no habían prácticamente textos o carteles informativos, simplemente lo justo para que públicos de cualquier edad y ámbito cultural pudieran entender e interiorizar esas ideas abstractas a partir del juego y de la interacción.»* Este espacio pionero modificó el acercamiento a la institución museal y facilitó, en la propia concepción del lugar expositivo, la introducción de experiencias dialógicas que involucraran al público, una voluntad que aún resuena en los museos en la actualidad.

Jordi Ferreiro formaliza este paso de la contemplación disciplinada por la distancia hasta la experiencia derivada del involucro personal por un bombo de confetti que revoca el carácter galerístico del espacio y convierte el cuerpo del público en objeto y en sujeto del proyecto. Se trata de cubrir los signos de la disciplina, el suelo regular, las paredes blancas, la vitrina expositiva y con ello el lenguaje que, precisamente, indica al espectador como comportarse al pasar la puerta. Se trata también de romper la distancia con los dispositivos y el mandamiento de no tocarlos: tener acceso a los materiales del proyecto requiere así limpiar los confetti acumulados sobre la vitrina.

En el centro de la sala, la vitrina despliega un collage de imágenes que, de la misma manera, se aleja de la tradición puramente objetual del museo e intenta acercar el espectador a los conceptos que sustentan la exposición. Las imágenes ilustran así momentos y síntomas de la emergencia del museo como lugar experiencial. La contemplación del collage acaba perturbada sin embargo por el efecto de transparencia de la vitrina, que deja ver entre imágenes el brillo de los confetti caídos en el suelo: éstos, que permanecerán en la exposición como testimonio de lo ocurrido el día de la inauguración, son una invocación al cuestionamiento de la jerarquía cognitiva y al papel de la aproximación sensorial y del juego. Oppenheimer respondía en su día al escepticismo anti-científico que consideraba como un riesgo de vuelta al misticismo por la voluntad de compartir conocimientos por vías no clásicas. Del mismo modo, es a través de un festival brillante y lúdico que Jordi Ferreiro invita a acercarse a la relación entre teorías dialógicas y museo.

Próximos eventos homesession:

enero/febrero
> residencia Cristián Silva Avaria (Chili/Brasil)

13 de marzo
> Artist talk Sunita Praset (USA) - residencia

con la colaboración de:

con el soporte de:

